

"תנו לי בחזור!"

"מ" ה שמחזיק אותי היום בחיים זה רק חוש ההומור שלי, אבל יחד עם זאת, מאחרי כל החיכים אני דמות נורא רצינית. הפרצוף הוא של ליצן, אבל יש לו דמעות בעיניים."

במילים אלה מגדירה עצמה השחקנית גאולה נוני. שיער שחור מבריק, עיניים חומות המשוטטות תדיר על פני החדר, חיוך רחב וגומת-חן עמוקה. היא נראית יפה מתמיד. גאולה נוני באה לביקור של שבועיים בארץ, כדי לגשש בדבר האפשרות לשוב הביתה.

הקאריירה של התימניה היפה, המחלקת היום את זמנה בין אוסטרליה, גרמניה ורשוויץ, ודוברת גרמנית ללא כל מיבטא זר, היתה רצופה עליות וירידות חדות, שלון בכותרות ראשיות בעיתונים. היא התחילה את חייה כשחקנית כשהיתה בת 15, אולם כבר שנים קודם לכן היא נשמה את אוירת התיאטרון. אביה, זכריה נוני, היה שחקן בתיאטרון התנ"כי של משה הלוי. שהיה מורכב משחקנים תימניים בלבד. זכריה נוני עזב את התיאטרון אחרי שלא מצא בו פרנסה מספקת למישהפתח, שבה היו ארבעה ילדים.

גאולה ידעה משברים רבים וחדים, אך גם הצלחות שהפכו לשם דבר בעולם הבד

מבקשת גאולה

נוני, שאחרי 10

שנים באירופה

באה ארצה

כדי לבדוק

את האפשרות

לקבל עבודה

ההתיאטרון. "מאז שאני זוכרת את עצמי, נזכרת גאולה, שאינה מפסיקה לשחק אף לרגע, לא היה יום ששי אחד שאבא לא סיפר לנו על פעליו בתיאטרון. אך טיבעי היה שחיידיק הבימה יעבור בירושה לאחד מילדיו.

כשהיתה בת 15 הצטרפה גאולה לתיאטרון הסמבטיון בניהולם של זאב ברלינסקי ומרדכי בן-זאב. היא שיחקה לצידם של שחקנים גדולים כמו ג'טה לוקה, שימעון ישראלי ואחרים. אחריכך נקראה להחליף את ריקה זראי במחזמר הראשון שהועלה בארץ — חמש חמש — שהעלה תיאטרון הזירה. שנתיים מאוחר יותר היא היתה אחת מחמש הנערות שהרכיבו את להקת מועדון התיאטרון החיפאי, שהיתה התשובה הנשית לרביעיית מועדון התיאטרון התל-אביבי.

"זה היה שלאגר היסטרי. היינו מרכז הערב," סיפרה גאולה, כשהיא אפופה בזיכרונות. בתיאטרון היא גם פגשה את מי שהפך מאוחר יותר לבעלה הראשון, הפז-טומימאי סמי מולכו.

הימים

המטורפים

ב תקופה זו התחילו הימים המטורפים של ריצה ממקום למקום, נסיעות ליליות מעיר לעיר ועבודה מתישה. "רק